

SZÖVEG –
SCHÄFFER ERZSÉBET

A VÁGYAKOZÁS TÁNCA

– Si, senora, csak a csípőt... Nem, a válla nem mozog... Egyenes a dereka... A szeme, a szeme elárul mindent... Csak finoman... Bueno! Bueno, senora! Érzi, érzi a cumbiát...?!

♦ Ó, csak még egyszer azt az éjszakát! S az éjszakára a táncos nappalokat!

Nem aludt Barranquillában azon a héten senki. Aki nem táncolt, az pihent, hogy aztán újra beálljon a többiek közé. A zenekarok az utcasarkokon táboroztak le, bevették magukat az áruházak lépcsőire, a piac közepére, a színpadokra, és zenéltek, zenéltek.

Néztem a tömegben Fernandót és Mireillát. A fiú indián mintákkal szőtt kalapjával finoman maga elé legyezett, eltítkolt pajzán mozdulat volt ez, udvarlás... Aztán táncosa háta mögé fordult kígyózón, úgy, hogy a következő pillanatban már elébe simult, válla nem rezdült, fejét nem tekergette, mégis mindig szembenéztek egymással. Mosolyogtak. Mireilla úgy fogta fodros szoknyáját, mint egy királynő, aki semmit nem árul el, de minden mozdulata nőt ígér, boldogságra termett, odaadó, mégis büszke lányt. Aprókat lép, kezében szorosan összekötözött, csokornyí gyertya. Éjszaka így táncolnak cumbiát, lángoló gyertyákkal, oly finoman mozdulva, hogy nem csöppen viasz a lányok kezére.

És cumbiát táncolnak drága öreg asszonyok vidám, heves vérű öreg emberekkel, szállnak a vágyakozás szárnyán, aprókat csosszanva, mosolyogva. És táncolnak az édes gyerekek, mert már úgy születnek, zenével a fülükben és ritmussal a lábukban.

És nem hagyják el, nem felejtik el. Mosolyognak errefelé az emberek, mert tudják, hogy az élet, ez a keserves, nehéz élet nem más, mint egy tánc. A vágyakozás tánca... Abban az éjszakai kocsmában senki nem ült az asztaloknál. Minden teremtett lélek táncolt. Latinok, feketék, spanyolok, indiánok utódai táncoltak a kocma előtt, odabent és kint az utcán. Párban, szorosan. Csak a lábuk mozgott s a csípőjük, az se nagyon. Fejüket összetámasztották, nem látták egymást, érezték. Sokuknak csukva volt a szeme.

Ez volt az első kolumbiai éjszaka, amikor táncolni kezdtem. Feszés lett a bőröm, és hevesebben vert a szívem. És nincs vége. Hallom ma is...

Si, senora, csak a csípőt... Nem, a válla nem mozog... Egyenes a dereka... A szeme, a szeme elárul mindent... Csak finoman... Bueno! Bueno, senora! Érzi, érzi a cumbiát...?! ♦

